

РЕШЕНИЕ

№ 18439

гр. София, 01.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 18.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3589** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. М. О./ М. М. О., гражданин на Нигерия, [дата на раждане] г срещу Заповед № УРИ 5392 ПАМ-404/28.02.2024г., издадена от началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл. 44, ал.1 и чл. 41, т.2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход“ в Нигерия.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е постановена в нарушение на материалния закон, при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и е необоснована. Твърди се, че жалбоподателят е представил всички изискуеми документи, съгласно разпоредбата на чл.24в, ал.1 от ЗЧРБ относно продължителното му пребиваване на територията на Република България в качеството му на студент, обучаващ се в редовна форма на обучение във висше учебно заведение, както и че има установено местоположение на територията на страната. Излагат се доводи за приложение на чл. 44а, ал.1 от ЗЧРБ, тъй като връщането му в страната му на произход ще влоши житейското му положение и свободата му. Ангажирани са писмени доказателства. Моли съда да отмени заповедта. Не претендира разноски.

Ответникът - началникът на отдел „Миграция“ в СДВР при МВР - изразява становище за неоснователност на жалбата в представени писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че М. М. О./ М. М. О., гражданин на Федерална Република Нигерия е бил със статут на продължително пребиваващ в Република България чужденец, на основание чл.24в, ал.1. т.1 от ЗЧРБ, като разрешението му с №[ЕИК] (л.69) е със срок 22.06.2023г.

Със заявление рег. № 202512/06.11.2023г. (л.79 и сл.) чужденецът е поискал предоставяне на право на пребиваване в Република България на основание чл. 24в, ла.1 ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България.

След като е установено, че при подаването не са приложени изискуемите съгласно чл. 24в, ал.2, т.4 и т.6 документи – доказателство за стабилни, редовни предвидими и достатъчни средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България и удостоверение, издадено от висшето училище, че се обучава през съответната учебна година, с писмо рег. № 513000-680331/23.11.2023г., публикувано на страницата на отдел “Миграция” в официалния сайт на СДВР на 28.11.2023г. (л.87) М. М. О. е уведомен за липсващите документи, както и че срокът за разглеждане на преписката е удължен с един месец и в 14-дневен срок следва да представи посочените документи, като е предупреден, че в случай че не бъдат представени в указания срок, на основание чл. 24в, ал.16 от ЗЧРБ, производството по преписката ще бъде прекратено.

След като не е представил посочените документи в срок, на основание чл. 24в, ал.16 от ЗЧРБ, със Заповед рег. № 513з-230/12.01.2024г. (л.92-93) производството по заявлението му за предоставяне право на пребиваване в Република България е прекратено.

На 18.01.2024г. служители на отдел “Миграция “ – СДВР са посетили заявления от чужденеца адрес с цел връчване на съобщение рег. № 513000-3546/15.01.2024г. (л.90). След като жалбоподателят не е установен на адреса, е залепено уведомление рег. № 3546/15.01.2024г. (л.89). В него жалбоподателят е уведомен, че може да получи заповедта за прекратяване на производството по подаденото заявление е едноседмичен срок е отдел “Миграция” - СДВР.

На 15.02.2024г., на основание чл. 26, ал.1 от АПК, е изготвено съобщение с рег. № 513000-12065 (л.17), с което М. М. О. се уведомява, че спрямо него започва производството по налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) “Връщане до страна на произход” по чл. 41, т.2 от ЗЧРБ и на основание чл. 34, ал.3 АПК му е дадена възможност в 7-дневен срок от съобщението да представи допълнителни възражения, обяснения и доказателства.

На 16.02.2024г. съобщението е публикувано на официалната страница на дирекция “Миграция” – СДВР (л.38).

Според отразеното в докладна записка УРИ 5392р-290/28.02.2024г. (л.15) от направените справки в информационните масиви на МВР е установено, че лицето няма данни за виза, не е напускало страната и няма подадена молба за закрила. В нея, след като е проследена фактическата обстановка, е направено предложение, на основание чл. 41, т.2 и чл.44, ал.1 ЗЧРБ на М. М. О. да бъде издадена заповед за налагане на ПАМ “Връщане до страна на произход” в Нигерия.

На 28.02.2024г. началникът на отдел „Миграция“ – СДВР при МВР издава оспорената заповед № УРИ 5392 ПАМ - 404/28.02.2024 г., с която на М. М. О., [дата на раждане] , гражданин на Нигерия, ЛНЧ [ЕГН], е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ - Нигерия. Заповедта е издадена на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.2 от ЗЧРБ, като е направено позоваване на мотивите на докладна записка рег. № УРИ 5392р – 290/28.02.2024 г. Определен е срок от тридесет дни за доброволно напускане на страната, на основание чл. 39б, ал.1, вр. чл. 39а, т.2 от ЗЧРБ. Тази заповед е връчена на чужденеца на 22.03.2024 г.

Според отразеното в докладна записка рег. № 513р-24724/07.03.2024г. (л.16), на 02.03.2024г. служители от дирекция “Миграция” – СДВР са извършили проверка на адреса на жалбоподателя в [населено място], [улица], вх.А, ет.2, ап.5, във връзка с връчване на уведомление рег. № 513000-16904/01.03.2024г. (л.18), че му е наложена ПАМ – “Връщане до страна на произход”. При посещението на адреса служителите не са установили никого, в т.ч. и съседи, които да потвърдят дали живее на адреса. При разговор собственикът на имота е съобщил, че чуждият гражданин е напуснал имота от декември 2023г. Уведомлението е залепено на видно място на входната врата на адреса, което е удостоверено с подписите на служителите.

С “молба обяснение” вх. № 513000-3808/26.03.2024г. (л.19) М. М. О. прилага удостоверение от ТУ – София и “всички документи да му бъде издадено ново разрешение за пребиваване в Република България и моли директора на дирекция “Миграция” – СДВР да бъде отменена заповед УРИ № 5392 ПАМ-404/ 28.02.2024г.

С писмо рег. № 513000-24386/28.03.2024г. (л.20) началникът на отдел “Миграция” – СДВР уведомява жалбоподателя, че заповедта няма да бъде отменена и следва да бъде изпълнена в срок от 30 дни. Уведомен е, че е следвало при подаване на заявление да приложи всички необходими документи за получаване на право на продължително пребиваване, като му е разяснено, че за получаване на ново пребиваване следва да влезе в Република България с виза D, издадена на основанията, на което желае да получи пребиваване.

Към жалбата, като доказателства по предмета на спора са представени: копие на паспорта на жалбоподателя; декларация от 22.02.2024г от С. Б. Д. (л.7), че предоставя адрес на пребиваване на М. М. О. в собствения му имота адрес: [населено място], район Витоша, [улица], вх. Г, етаж 6, ап.1; банково извлечение с налични средства по сметка на жалбоподателя; медицинска застраховка (л.9) и уверение № 75/07.02.2024г. от Техническият университет – София (л.13), че М. М. О. е редовен студент от летен семестър на 2023/2024 в Машиностроителен факултет на ТУ – София, специалност “Машиностроене” (на английски език), първи магистърски курс.

В хода на съдебното производство са представени и договор за наем от 07.09.2023г. за апартамент с адрес: [населено място], [жк], [улица], ап. А5 с приемо-предавателен протокол към него от 07.09.2023г. и разписка от 25.09.2023г. за платен наем за месец октомври и месец ноември от 25.09.2023г., както и уверение № 19/17.11.2023г. и уверение № 723/17.11.2023 от ТУ - София че М. М. О. е записан 2018/2019г. учебна година в осми семестър на четвърти курс, редовно обучение специалност “Машиностроене” и е дипломиран на 05.07.2023г.

От ответника е представена административната преписка по издаване на оспорената заповед, както и административната преписка с всички постъпили в дирекция “Миграция” – СДВР документи за предоставяне право на продължително пребиваване на М. М. О..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Заповедта за налагане на принудителна административна мярка подлежи на пряк съдебен контрол за законосъобразност по аргумент от нормата на чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ. Жалбоподателят е адресат на обективизираното в заповедта властническо волеизявление, засягащо неблагоприятно правната му сфера, поради което е носител на правен интерес от нейното оспорване. Спазен е срокът по чл.149, ал.1 АПК. С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Заповед УРИ 5392 ПАМ-404/28.02.2024г. е издадена от компетентен орган –началника на отдел „Миграция“ – СДВР, оправомощен със заповед № 513з – 2396/24.03.2021 г. на директора на СДВР (л. 58), издадена на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и чл. 23, ал.7 и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, преназначен на длъжността със заповед № 8121к-10800/23.11.2018г. на министъра на вътрешните работи.
Заповедта съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително фактическите основания за издаването ѝ. Оспорената пред АССГ заповед е издадена на основание чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ. В допълнение е даден и срок на основание чл. 39б, ал. 1 и чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. От приетите писмени доказателства се установява, че административният орган е пристъпил направо към публикуване на съобщението за започване на производството за налагане на ПАМ на Интернет страницата на СДВР, на основание чл.18а, ал.10 АПК (не е правен опит най - напред съобщението да се връчи на жалбоподателя по реда на чл.18а, ал. 9 от АПК). Публикуваното на интернет страницата съобщение на 16.02.2024г. не е било потърсено в указания седмодневен срок, считано от 17.05.2023, поради което се счита за връчено на 24.05.2023 г., като ЗНПАМ е издадена след изтичане на седемдневният срок за допълнителни възражения, обяснения и доказателства.

Жалбоподателят, гражданин на Федерална Република Нигерия, е бил със статут на продължително пребиваващ в Република България чужденец с получено разрешение за пребиваване, на основание чл. 24в, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. В тази връзка от 2015 г. пребивава в страната, като разрешеният срок последно е бил до 22.06.2023 г., като след подаване на заявление за продължаване на право на продължително пребиваване, срокът е удължен с един месец Това е обстоятелство, по което страните не спорят и което се установява от събраните по делото доказателства.

Като доказателства по спора са приети всички документи, постъпили и издадени в дирекция „Миграция“ – СДВР във връзка със заявлението на М. М. О. за предоставяне право на продължително пребиваване в страната. От тях се установява, че производството по заявлението е прекратено за пръв път със заповед № рег. № 513з-10734/01.11.2023г. (л.72), тъй като не е приложил изискуемите, съгласно чл.24в, ал.2, т.2 и т.3 ЗЧРБ - доказателства за осигурено жилище и задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България. След подаване на ново заявление на 06.11.2023г. (л.79), със заповед рег. № 513з-230/12.01.2023г. (л.92) производството отново е прекратено, поради това, че не е приложил изискуемите, съгласно чл. 24в, ал.2 т. 4 и т.6 от ЗЧРБ – доказателства за стабилни, редовни и достатъчни средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на страната и удостоверение, издадено от висшето училище, че ще се

обучава през съответната година. Нито една от двете заповеди не е обжалвана и са влезли в сила.

Жалбоподателят твърди, че проблемът е, че адресът на [улица] София не фигурира в системата на административния орган и той е трябвало да прекрати сключения договор за наем и да подаде нов адрес. Това се подкрепя и от събраните по делото доказателства – договор за наем от 07.09.2023 и разписката към него, както и отразеното в докладна записка рег. № 513р-24724/07.03.2024г. Въпреки това обаче, доводите във връзка с адрес на жалбоподателя, удостоверението, че е студент и представяне о на изискуемите документи за продължително пребиваване са относими към законосъобразността на заповедта за прекратяване на производството по заявлението му за предоставяне право на пребиваване, а не към предмета на настоящето производство – законосъобразността на заповедта за налагане на ПАМ “Връщане до страна на произход”. Съгласно чл.22, ал.1 от ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Р България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4; международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим; актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Р България; разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Според нормата на чл. 24в, ал.1, т.1 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище. В този смисъл, обстоятелството, че лицето е прието като студент в редовна форма на обучение не представлява самостоятелно основание за неговото пребиваване на територията на Р България, а е предпоставка, която следва да е налице, за да може да получи разрешение на продължително пребиваване. В процесния случай жалбоподателят е притежавал разрешение за продължително пребиваване, което е изтекло на 22.06.2024 г., като срокът е продължен с един месец, след подаване на заявлението. От събраните по делото доказателства се установява, че чужденецът към момента на издаване на процесната заповед не е напуснал територията на страната.

При съобразяването на тези обстоятелства, на основание чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ, е издадена и обжалваната заповед. Съгласно посочения текст връщане се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл. 39б. Разрешеният срок за пребиваване на чужденеца на територията на Република България е бил до 22.07.2023 г. В тази връзка се налага извод, че са налице материалните предпоставки за издаване на оспорената заповед. С цел изчерпателност следва да се отбележи, че допълнително представените в хода на съдебното производство, уверения от ТУ – София и декларация за адрес, банкови извлечения, медицинска застраховка и пр. са неотнесими за преценката относно законосъобразността на процесното производство по налагане на ПАМ по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ. Същите биха имали отношение към производство по издаване на разрешение за пребиваване. Относно законосъобразността на издадена заповед по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ следва да се установи единствено обстоятелството дали чужденецът е напуснал страната до изтичане на разрешението му срок. Обстоятелството, че студентът е в редовна форма на обучение може да бъде отчетен само доколкото на лицето се поставят условия за напускане на страната, но не може да означава автоматично, че пребиваването му продължава да бъде законно. (В този смисъл е и Решение № 5673 от 09.05.2024г. по адм.д. № 1275/2024г. на ВАС).

Жалбоподателят е гражданин на трета страна, съгласно чл. 3, т.1 от Директива 2008/115 на Европейския парламент и Съвета относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директивата 2008/115). Съгласно член 2, параграф 1 директивата се прилага само по отношение на незаконно пребиваващи на територията на държава членка граждани на трети страни. Точка 2 на член 3 определя понятието „незаконен престой“ като присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, престой или пребиваване в тази държава членка. От събраните по делото доказателства се установява, че чужденецът е в незаконен престой на територията на Република България по смисъла на чл. 3, т. 2 от Директивата.

В допълнение, съдът следва да отбележи, че обжалваната ПАМ е наложена и в съответствие с нормата на чл.44, ал.2 ЗЧРБ. Решението за налагане на ПАМ е взето индивидуално и въз основа на обективни критерии. Отчетено е, че производството по заявлението на М. М. О. за продължително пребиваване в Република България е прекратено, както и установеното, че лицето няма данни за виза, не е напускало страната и няма подадена молба за закрила. Тези обстоятелства са относими и към съображение 6 от Преамбюла на Директива 2008/115, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид при налагане на ПАМ „Връщане“.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал.3 АПК, на ответника трябва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, във връзка с чл.24 Наредбата за заплащане на правната помощ и ЗПП и чл.78, ал.8 от ГПК – в минимален размер от 100 лв.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. О./ М. М. О., гражданин на Нигерия, [дата на раждане] г срещу Заповед № УРИ 5392 ПАМ-404/28.02.2024г., издадена от началника на отдел „Миграция“ в Столична дирекция на вътрешните работи при Министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА М. М. О./ М. М. О., гражданин на Нигерия, [дата на раждане] , да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи при Министерството на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: